

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

υπαιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικὸς

Ἑξωτερικὸς

Ἑτησίᾳ δρ. 8.—

Ἑτησίᾳ φρ. χρ. 10.—

Ἑξάμηνος 4,50

Ἑξάμηνος 4,40

Τρίμηνος 2,50

Τρίμηνος 3.—

Ἡ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΒΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτικῶν Ἑσωτερ. λ. 15. Ἑξωτερ. λ. 20.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκάστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'. — Τόμος 24ος

Ἐν Ἀθήναις, 9 Σεπτεμβρίου 1917

Ἔτος 39ον. — Ἀριθ. 41

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἀπὸ σήμερον, τὸ φυλλάδιον τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» τιμᾶται λεπτὰ 15 διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν καὶ λεπτὰ 20 διὰ τὸ Ἑξωτερικόν. Ἐκδόσις ἰδιαιτέρα διὰ τοὺς συνδρομητὰς δὲν γίνεται πλέον, ἐπειδὴ, πρὸς τὸ παρόν, δὲν ὑπάρχει ἄλλος χάρτης, ἐκτὸς αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ὁποίου τυπῶνται διὰ τὰ φυλλάδια, καὶ τῶν ἀγοραστῶν καὶ τῶν συνδρομητῶν.

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια)

Πρὶν πῇ μάλιστα τίποτε αὐτὸς, ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ ἐπρότεινε νὰ ἐξακολουθήσουν τὴν ἐξερεύνησιν, γιὰ νὰ λυθῇ ὁριστικῶς τὸ ζήτημα τοῦ ὑποθετικοῦ ναυαγίου. Καὶ ρώτησε πόσο μπορεῖ νὰ πεῖγῃ τὸ Ἀητονύχι, ἀπὸ τὴν ἀκρὴ τῆς Χερσονήσου.

— Τριάντα μίλλια περίπου, ἀποκρίθηκε ὁ μηχανικός, μὲ τὰ στριφογυρίσματα τῆς ἀντῆς.

— Τριάντα μίλλια! Θὰ περπατοῦμε ὅλη τὴν ἡμέρα. Νομίζω ὅμως, ὅτι πρέπει νὰ γυρίσουμε στὸ Γρανίτινο Παλάτι ἀπὸ τὴ μεσημέριν ἄκρογιαλιά.

— Ναί, εἶπε ὁ Χάρμπερτ, μὰ ἀπὸ τὸ Ἀητονύχι, ὡς τὸ Γρανίτινο Παλάτι, θὰ εἶνε ἀκόμα δέκα μίλλια.

— Σαράντα λοιπὸν τὸ ὅλον, ἀποκρίθηκε ὁ ρεπόρτερ. Μποροῦμε νὰ τὰ κάμωμε. Ἔτσι θὰ ἴδουμε μίαν καὶ καλὴ ὁδὸν, δὲν εἶδαμε ὡς τώρα ἀπὸ τὸ νησί μας, καὶ δὲν θὰ γίνῃ ἀνάγκη νὰ ἐπιχειρήσωμε ἄλλῃ ἐξερεύνησιν.

— Σωστά, εἶπε ὁ Πέγκροφ. Μὰ ἡ πύργος;

— Ὅπως ἔμεινε μιὰ μέρα μονάχη τῆς, μπορεῖ νὰ μείνῃ στὸ ἴδιο μέρος, καὶ δύο. Ὡς τώρα, στὸ νησί μας δὲν εἶδαμε κλέφτες. — Καὶ ὅμως, εἶπε ὁ ναύτης, ὅταν

θυμᾶμαι τὴν ἱστορίαν τῆς Χελώνας, δὲν μπορῶ νὰ χῶ καὶ τόση ἐμπιστοσύνη...

— Καλὰ τώρα! ἀποκρίθηκε ὁ ρεπόρτερ τὴν ἱστορίαν τῆς χελώνας! Μὰ δὲν εἴπαμε, ὅτι ἡ θάλασσα τὴν ξαναγύρισε στὰ πόδια τῆς καὶ μπόρεσε νὰ φύγῃ;

— Ποιὸς ξέρει; ψιθύρισε ὁ μηχανικός.

— Μά... ἄρχισε νὰ λέγῃ ὁ Νάβ.

Κι' ὁ μαῦρος, σὰ νὰ θελε νὰ σκεφθῇ ἄκόμα, ἐσταμάτισε μὲ τὸ στόμ' ἀνοικτό.

— Τί θέλεις νὰ

πῆς, Νάβ; τὸν ρώ-

τησε ὁ κ. Σμιθ.

— Θέλω νὰ πῶ,

ἐξακολούθησε ὁ

Νάβ, ὅτι ἅμα φθά-

σουμε, γιὰ τὸ γιὰ-

λό, ὡς τὸ Ἀητο-

νύχι, καὶ στρίψου-

με αὐτὸ τὸ ἀκρω-

τήρι, θὰ βρεθῶμε

ἀποκλεισμένοι...

— Ἀπὸ τὴν Εὐ-

χαριστίαν, ἀλήθεια!

ἐφώνησε ὁ Χάρμ-

περτ. Καὶ δὲν ἔ-

χοῦμε οὔτε γεφύ-

ρι, οὔτε βάρκα, γιὰ

νὰ τὴν περάσουμε.

— Μπᾶ! ἔκα-

με, ὁ Πέγκροφ μὲ

μερικὸς κορμούς

δένδρων, ποῦ θὰ

τοὺς ρίξωμε στὸ

νερό, δὲν θὰνε δύ-

σκολο νὰ περάσουμε

ἀπὸ τᾶλλο μέρος.

— Ἰσως, εἶπε

ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ,

πρέπει ὅμως νὰ

κατασκευάσουμε

ἓνα γεφύρι, γιὰ νὰ

χοῦμε εὐκολὴν συγ-

κοινωνίαν μὲ τὸ

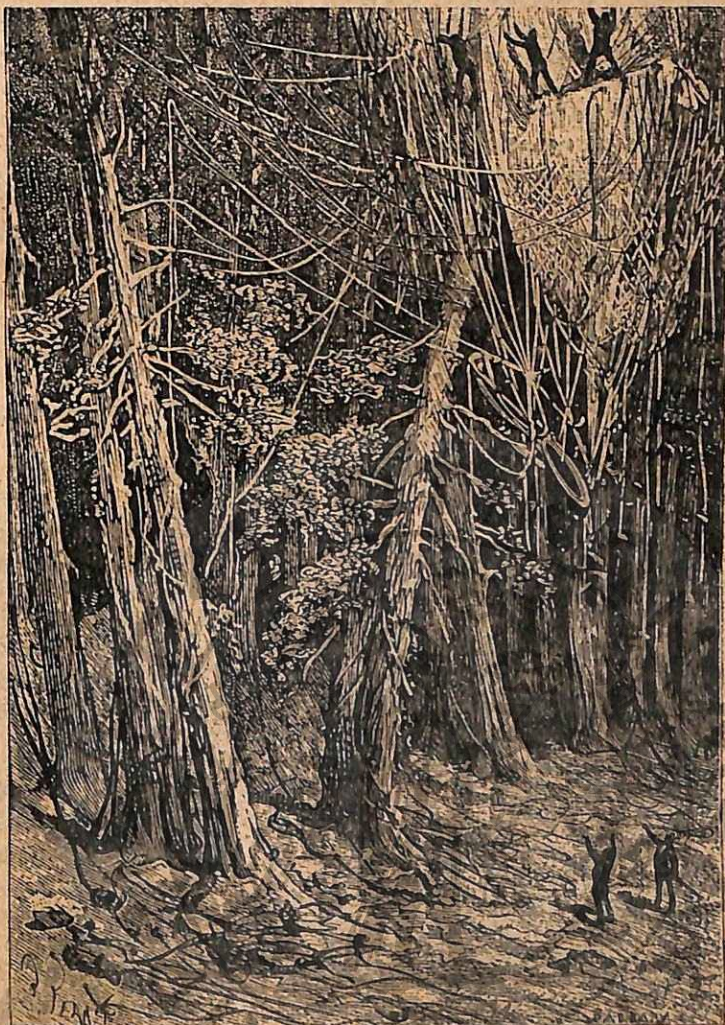
Φάρ-Ούεστ.

— Γεφύρι! ἐ-

φώνησε ὁ Πέγκροφ.

Καὶ μήπως ὁ κύ-

ριος Σμιθ δὲν εἶνε μηχανικός; Ἄν χρειασθῇ γεφύρι, θὰ μᾶς κανὴν γεφύρι. Ὅσο γιὰ νὰ περάσουμε ἀπὸ τὴν ἓνα ὁχθὴ τῆς Εὐχαριστίας στὴν ἄλλη, χωρὶς νὰ βραχῇ οὔτε κλωστή ἀπὸ τὰ ρούχα μας, ἀναλαμβάνω ἐγώ. Ἐχοῦμε ἀκόμη τρόφιμα γιὰ μιὰ ἡμέραν εἶνε ὅ,τι χρειάζεται. Ἀφίνω δὲ ὅτι ἴσως καὶ τὸ κυνήγι δὲν θὰ μᾶς λείψῃ σήμερον, ὅπως δὲν μᾶς ἔλειψε καὶ χθές. Δρόμο λοιπὸν καὶ ὁ Θεὸς βοηθός!

Ἡ ἐργασία αὐτὴ ἐδύναξε δύο σκεδὸν ὥρες.

Η πρότασις του ρεπόρτερ, που την υποστήριξε ζωηρά κι' ο ναύτης, έλαβε γενική έπιδοκιμασία, γιατί όλοι ήθελαν να τελειώσουν αυτές ή άμφιβολίες και, αν έγυρίζαν από το Άητονύχι, ή έξερευνησίς θα συνεπληρώνετο. Άλλα δεν έπρεπε να χάσουν ούτε ώρα, γιατί είχαν να κάμουν οαράντα μίλλια και δεν έλογάριαζαν, ότι μπορούσε να γυρίσουν στο Γρανίτινο Παγάτι πριν να νυκτώση.

Στής έξη λοιπόν το πρωί, οι άποικοι έξεκίνησαν. Για κάθε ένδεχόμενο, καλό συναπάντημα, τα τουφέκια γεμίσθηκαν με σφαίρες κι' ο Τόπ, που θα πήγαινε μπροστά, διατάχθηκε να ψάξη την άκροθαλάσσια.

Από τη μύτη του άκρωτηριού, που έσχηματίζει την ούρα της χερσονήσου, ή άκτι ή στρογγύλευε 'ς ένα διάστημα πέντε μιλίων, που το πέρασαν γρήγορα, χωρίς όμως να ανακαλύψουν, — μολοντί έρευνούσαν προσεκτικώτατα, — το έλάχιστο ίχνος παληάς ή πρόσφατης άποδόσεως, ούτε συντρίμμι, ούτε λείψανο κατακοινησίσεως, ούτε στάκτη φωτιάς, ούτε πατημασιά.

Όταν έφθασαν στη γωνία, όπου το τόξο έτελείωνε κι' άρχιζε εύθειά γραμμή, οι άποικοι μπόρεσαν να κυττάξουν τη μεσημβρινή παραλία της νήσου 'ς όλη της την έκτασι. Εκεί έσχηματίζετο ο όρμος Ουάσιγκτων. Κι' ύστερ' από είκοσιπέντε μίλλια, ή άκτι έτελείωνε στο Άητονύχι, που μόλις διεκρίνετο μέσα στην πρωινή όμίχλη και που ένα φαινόμενο κατοπτρισμού το έδειχνε σαν κρεμασμένο ανάμεσα θάλασσας κι' ούρανού.

Από τη θέσι, όπου εύρίσκοντο οι άποικοι, ως το βάθος του μεγάλου όρμου, ή παραλία άπετελείτο, πρώτα από μια πλατεία, ίσια, όμαλή άμμουδιά, που την έκλεινε έδωθε μια γραμμή από δένδρα, έπειτα από μιαν άκρογιαλιά, μάλλον πετρώδη, πολύ άνώμαλη, πολυχιδή, όλο μύτες και γλώσσες, και τέλος από μερικους μαύρους βράχους, συσσωρευμένους με γραφική άταξία και καταλήγοντας στο Άητονύχι.

Τέτοιος ήταν ο σχηματισμός αυτού του μέρους της νήσου Λίγκολν, που οι άποικοι της τώδελπαν για πρώτη φορά.

— Καράβι που θα έπεφε από δω, θα χάνονταν χωρίς άλλο! είπε ο Πέγκροφ. Άμμουδιές που προχωρούν στη θάλασσα, ξέρες, βράχοι, κακοτοπιά!

— Πάντα όμως κάτι θάμνε απ' αυτό το καράβι! άποκρίθηκε ο Γεδεών Σπίλεττ.

— Ναι, κομμάτια του στους βράχους, αλλά τίποτα στην άμμουδιά, υπέλαβε ο ναύτης.

— Γιατί;

— Γιατί οι άμμοι, πιά έπικινδυνόι κι' από τους βράχους, καταπνύνουν, ότι τους πέση. Λίγες ήμέρες άρχουν, για να σκεπασθή και να εξαφανισθή όλάκκιρο σκάφος πλοίου πολλών εκατοντάδων τόνων!

— Άντε λοιπόν, Πέγκροφ, ρώτησε ο

μηχανικός, αν χάθηκε κανένα πλοίο 'ς αυτό το μέρος, μπορεί τώρα να μη φαίνεται ούτε ίχνος του;

— Από το σκάφος ναι, άποκρίθηκε ο ναύτης. Όθλα όμως παρήξεν, αν δεν βρισκαμε, σπαρμένα έδω κι' εκεί, στην άκρογιαλιά, τίποτε σχοινιά, τίποτε κομμάτια από τα κατάρτια του, από τα σχοινιά του...

— Άς έξακολουθήσωμε λοιπόν την έρευνά μας, είπε ο μηχανικός.

Στη μία μετά το μεσημέρι, οι άποικοι έφθασαν στο βάθος του όρμου Ουάσιγκτων κι' ως την ώρα εκείνη είχαν κάμη δρόμο είκοσι μιλίων.

Έκίνησαν για να φάνε.

Από εκεί, καθώς είπαμε, άρχιζε ή άνώμαλη άκρογιαλιά, σπαρμένη από μια μακρυνά γραμμή σκοπέλων, που ή άμμοις δεν θάρχουσε να ξεσκεπάση. Τα πλατειά κύματα της θάλασσας έσπαζαν τώρα στής κορυφές αυτών των σκοπέλων με λίγους άφρούς. 'Ως πέρα στο Άητονύχι, ή άμμουδιά ήταν στενή, περιωρισμένη από τους βράχους της θάλασσας κι' από τα δένδρα της άκροθαλάσσης. Άλλα πολλοί από τους βράχους εκείνους ήταν πεσμένοι μέσ' στη μέση και την έρραζαν. Ο γρανίτινος τοίχος έτεινε όλοένα να ύψώνεται, και, από τα δένδρα που τον έστεφανυναν από πίσω, δεν έδλεπες παρά της πράσινης κορυφής, άκίνητες στην άκρα νηνεμία.

Η πορεία θάταν τώρα δυσκολώτερη.

Άφου έξεκουράσθηκαν μισή ώρα, οι άποικοι ξεκίνησαν πάλι. Τα μάτια τους δεν άφισαν άναξερευνητο κανένα σημείο εκείνης της άκρογιαλιάς. Ο Νάβ κι' ο Πέγκροφ προχωρούσαν άκόμα κι' ως τους σκοπέλους, κάθε φορά που έδλεπαν από μακριά τίποτε ύποπτο. Άλλα κάθε φορά έβεβαιώνοντο, ότι το ύποπτο αυτό δεν ήταν παρά κάποιος παράξενος σχηματισμός των βράχων.

Τα φαγώσιμα κογγύλια άφθονούσαν 'ς αυτούς τους βράχους. Άλλα για να έπωρελθούν από την άφθονία τους οι άποικοι, έπρεπε πρώτα να γίνη το γεφύρι, που θα ένωνε της δύο όχθες της Εύχαριστίας και να τελειοποιηθούν τα μέσα της μεταφοράς.

Τίποτε λοιπόν σχετικό με το ναυάγιο δεν έφάνετο στην άκρογιαλιά εκείνη. Κι' οι άποικοι άρχισαν να πελίζονται, ότι δεν θα εύρισκαν και δεύτερο κιβώτιο, γεμάτο σαν το πρώτο...

Στής τρείς, έφθασαν 'ς ένα μικρό όρμο, έντελώς κλεισμένο, όπου κανένα ρεύμα δεν έφθανε. Έσχηματίζε έν' άληθινό φυσικό λιμανάκι, άόρατο από το πέλαγος, όπου ώδηγούσε ένα στενό πέραμα, ανάμεσα στους σκοπέλους.

Στο βάθος αυτού του όρμίσκου, οι βράχοι άνοιγαν κι' έσχηματίζετο μια όμαλή όχθη, έλαφρά άνφορική, που ώδηγούσε στο υπερκείμενο όροπέδιο.

Το όροπέδιο αυτό άπέχε 'ς τέσσερα μίλλια από την Τερψιθέα.

Ο Γεδεών Σπίλεττ πρότεινε στους συντρόφους του να σταματήσουν 'ς εκείνο το μέρος. Το δεχθηκαν πρόθυμα, γιατί ο δρόμος τους είχε άνοίξη την όρεξι και μολοντί δεν ήταν ώρα γεύματος, καθένας ήθελε να φάγη κάτι τί. Άλλως τε το μικρό αυτό κολλασσιό θα τους βαστούσε ως το βράδυ, που θα έγευματίζαν στο Γρανίτινο Παλάτι.

Υστερ' από λίγα λεπτά, οι άποικοι, καθισμένοι κάτω απ' μια θαυμασία συστάδα πεύκων θαλασσινών, κατεβόχθιζαν τα τρόφιμα που είχε βγάλη από το σακκούλι ο Νάβ.

Η όχθη είχε ύψος έξηντα πόδια από την έπιφάνεια της θάλασσας. Η όπτική λοιπόν άκτινα ήταν άρκετά μακριά. Περονούτε άπάνω από τους τελευταίους βράχους του άκρωτηριού κι' έφθανε ως τον όρμο της Ένώσεως. Άλλα ούτε το νηάκι, ούτε το όροπέδιο της Τερψιθέας ήταν ορατά από εκεί, γιατί το ύψωμα του έδάφους και το παραπέτασμα των ψηλών δένδρων έφραζαν άπότομα τον βορεινό όρίζοντα.

Περितό να προσθέσουμε, ότι παρ' όλη την θαλασσία έκτασι που μπόρεσαν ν' άγκαλιάσουν με το μάτι, και μολοντί το τηλεσκόπιο του μηχανικού έξερεύνησε σημείο προς σημείο όλο εκείνο το τόξο, όπου ένώνετο ή θάλασσα με τον ούρανό, πουθενά δεν έφάνηκε πλοίο. Άλλα και 'ς όλο το άναξερευνητο μέρος της άκρογιαλιάς, από την άμμουδιά ως τους σκοπέλους, το τηλεσκόπιο δεν άνακάλυπε το έλάχιστο ίχνος ναυαγίου.

— Έτελείωσε! είπε ο Γεδεών Σπίλεττ, πρέπει να το πάρουμε άπόφασι και να παρηγορηθούμε τουλάχιστο με την σκέψι, ότι κανείς δεν ήλθε να μας διαμφοισθήτη την κατοχή της νήσου Λίγκολν!

— Μα εκείνο το σκάκι; άποκρίθηκε ο Χάρμπερτ. Δεν ήταν βέβαια φανταστικό...

— Μακάρι νάταν! είπε ο Πέγκροφ που θυμήθηκε το σπασμένο του δόντι.

— Τί πρέπει λοιπόν να συμπεράνουμε; ρώτησε ο ρεπόρτερ.

— Ότι πρό τριών τουλάχιστο μηνών, έπεσε έδω μια τουφεκιά. Άλλα όσο είνε βέβαιο ότι κάποιος έπάτησε αυτό το νησί, άλλο τόσο, και 'ίως βεβαιότερο φαίνεται τώρα, ότι ο κάποιος αυτός το έγκατέλειψε.

— Θέλετε να πήτε, κύριε Σμιθ,

ρώτησε ο Χόρμπερτ, ότι το πλοίο ξανάφυγε;

— Βεβαιότατα.

— Κι' έχασαμε τέτοια εύκαιρία να γυρίσουμε στην πατρίδα; είπε ο Νάβ.

— Έτσι φαίνεται, δυστυχώς...

— Καλά λοιπόν! μια που χάθηκε ή εύκαιρία, δρόμο τώρα! έρώναξε ο Πέγκροφ, που άρχισε να νυσταλήη το Γρανίτινο Παλάτι.

Άλλα μόλις σηκώθηκε, τα γαυγίσματα του Τόπ άντήχησαν δυνατά και σε λίγο, ο σκύλος βγήκε απ' το δάσος, κρατών στο στόμα του ένα κομμάτι πανί λασπωμένο.

Ο Νάβ έτράβηξε το πανί αυτό από το στόμα του σκύλου. Ήταν μπαμπακερό, χοντρό και γερό άμερικανικό.

Ο Τόπ έξακολουθούσε να γαυγίζει και, τρέχων μπροστά και πάλι γυρίζων, έφάνετο σά να προσκαλούσε τον κύριο του να τον άκολουθήη στο δάσος.

— Κάτι θα είνε κε' μέσα που θα μπορούσε να έξηγήση το σκάκι μου, έρώναξε ο Πέγκροφ.

— Κανένας ναυαγός! άποκρίθηκε ο Χάρμπερτ.

— Πληγωμένος 'ίως, είπε ο Νάβ.

— Η νεκρός, έπρόσθεσε ο ρεπόρτερ.

Κι' όλοι άκολουθουν τον σκύλο, μέσα στα μεγάλα εκείνα πεύκα, που έσχηματίζουν το πρώτο παραπέτασμα του δάσους.

Άναγκάσθηκαν να χωθούν βαθείά, αλλά με μεγάλη τους έκπληξι, δεν έδλεπαν άκόμη πατημασιές. Θάμνοι και κισσοί ήταν άπείρακτοι και σε πολλά μέρη μάλιστα έπρεπε να τους κόβουν με το τσικούρι, όπως τώκαναν στα ένδότερα του δάσους.

(Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΧΑΡΤΙ

Αγαπητοί μου

ο χαρτί τελειώνει! Στην Ελλάδα δεν γίνεται! απέξω δεν μπορεί ναρχεται πιά. Η άποθήκες λοιπόν άδειάζουν όλοένα, χωρίς να ξαναγεμίζουν. Έτσι, αν ο άποκλεισμός του πολέμου έξακολουθήη άκόμα, αν

ή πολυπόθητη ειρήνη άργήση πολύ, μπορεί να έλθη μέρα που δεν θα έχουμε χαρτί, ούτε για να γράψουμε ένα γράμμα. Νά, το καλό, τώραίο ρόζ χαρτί, που έτυπώνετο ως τώρα (Διάπλασις) σας, έτελείωσε όπως διόλου. Άλλά κι' από το κοινότερο χαρτί των άγοραστών, πόσο νομίζετε πως άρχει άκόμα; Για τρείς μήνες; για έξη; Είνε ζήτημα. Αν, ως τότε, δεν κατορθωθή να έλθη από την Ευρώπη το χαρτί που έχουμε παραγγέλη, θα ήδτε την «Διά-

πλασις» σας ή τετρατέλιδη, ή τυπωμένη 'ς άλλο χαρτί προστυχότερο. Κι' ο Θεός να μας φυλάξη από καμμιά άλλη συμφορά...

Δεν θέλω να πω, ότι δεν άρχει έλπίδα να ξαναγεμίσουν ή άποθήκες του χαρτιού πριν άδειάσουν όλότελα. Όχι, έλπίδες άρχουν και πολλές. Θέλω μόνο να πω, ότι έπρεπε να λιγοστήη τόσο το χαρτί, με κίνδυνο να λείψη για να καταλάβουμε όλη του την αξία.

Το ίδιο συνέβη και με το ψωμί. Ου μάλιστα πρώτα πως το σπαταλούσαμε, πως το πετούσαμε; Τώρα μζεύουμε και το τελευταίο του ψίχουλο. Ίτως τα παιδιά να μην καταλάβαν άκόμα ότι κινδυνεύουν να μείνουν χωρίς τετράδια, σημειωματάρια, λευκώματα, έπιστολικό χαρτί, φακέλλους κτλ. και να έξακολουθούν άκόμα να περιφρονούν και να σπαταλούν τα πολύτιμα αυτά πράγματα. Οι μεγάλοι όμως, που ξέρουν τον κίνδυνο, ή που αισθάνονται τουλάχιστο την άκρίβεια, άρχισαν να κάνουν κάθε δυνατή οικονομία στο χαρτί. Έχω ένα φίλο, πολύ φρόνιμο άνθρωπο, που κατέγινε μέρες όλόκληρες να ψάχνη τα παλιά του χαρτιά, έγγραφα, χειρόγραφα, γράμματα κτλ. Κι' όπου, άνάμεσα στής γραμμένες κόλλες, βρήκε μια άγραφή, ή κομματάκι μόνο, τώκοψε και το φυλάξε. Έτσι μάζεψε ένα σωρό άσπρο, δηλαδή άγραφο, ή μόνο από τη μια μεριά γραμμένο χαρτί, που μπορεί να το μεταχειρισθή σε μια άνάγκη.

Άλλος πάλι, έπειδή οι φακέλλοι τώρα είνε άκριβοί, σούσισηκε το έξής: να αναποδογυρίη τους παληούς, τους μεταχειρισμένους, και να τους ξαναμεταχειρίζεται. Και με την άλήθεια, μερικοί παληοί φακέλλοι, όταν είνε από χονδρό προς σχισθόν από πάνω, ή δεν εκλείσθηκαν παρά με το σκέπασμά τους χωμένο άπλως μέσα, — όπως συνεθίζετα στα έντυπα, — ξαναγυρίζουν τόσο καλά, που φαίνονται σαν καινούργιοι.

Μια μέρα, ο φίλος μου εκείνος, που τον έπιασα να ξεκαθαρίζη τα παλιά του χαρτιά, μου είπε:

— Τί καλά, αν μπορούσαμε να τα κάνουμε και μες παλίμψηστα, σαν τους άρχαίους!

Οι άρχαίοι όμως δε είχαν τέτοιο χαρτί. Έγγραφαν σε περγαμηνές, δηλαδή σε λεπτότατα πετρία. Κ' εύκολα μπόρεσε κανείς να ξύση από μια παληά περγαμηνή τα γραμμένα, όταν του ήταν άχρηστα, και να γράψη άλλα, χρησιμώτερα. Αυτό σημαίνει ή λέξις παλίμψηστον, από το πάλιν και ψάω = ξέω. Κι' αυτό έκαναν συχνά οι παληοί, πριν έφρευεθ ή σημερινή χαρτί, γιατί ή περγαμηνή εκόστιζε. Πόσα μοναδικά άριστουργήματα Έλλήνων και

Λατίνων ποιητών ξύσθηκαν έτσι, σδύσθηκαν, σαν άχρηστα, για να γραφτούν άπάνω, από καλόγερους του μεσαίωνα, τροπάρια, ύμνοι και βίοι άγίων! Δεν μπορεί κανείς να τους κατηγορήη γι' αυτό τους ανθρώπους. Αυτά τους έγρευζοντο, αυτά έγραφαν. Οι σίχοι που έσβυναν, από θρησκευτική έποψι, δεν είχαν γι' αυτούς καμμιάν αξία. Άπεναντίας, τους θεωρούσαν αντιθρησκευτικούς, γιατί ήταν γραμμένοι από έθνικούς, είδωλολάτρες. Εύτυχώς που βρέθηκε τρόπος να διαβάζονται και τα σδυσμένα στής παληής περγαμηνής. Έτσι πολλά άριστουργήματα, που θα ήταν για πάντα χαμένα, ξαναβρέθηκαν και σώθηκαν.

Τα σημερινά χειρόγραφα, και πολύ λιγώτερο τα έντυπα, δεν μπορούν να γίνουν παλίμψηστα. Άλλοιότι, μ' αυτή την άκρίβεια του χαρτιού, θά σδύναμε τα παλιά και θα γράφαμε καινούργια. Έτσι δεν θα αϊθανόμαστε 'ίως την έλλειψι παρα πολύ, κι' αν άκόμη το άγραφο χαρτί έπρόκειτο να εξαφανισθή τελείως. Τώρα όμως, μια τέτοια εξαράνισι, θά μας ήταν πολύ αϊσθητή. «Όχι επ' άρτω μόνω ζήσεται ο άνθρωπος», είπε ο Χριστός. Ψωμί μπορεί να άρχη, πρέπει όμως να άρχη και χαρτί... Πόσοι άνθρωποι δεν θα έστερούντο και το πρώτο, αν δεν υπήρχε το δεύτερο! Δημοσιογράφοι, συγγραφείς, γραφείς, αντιγραφείς, δακτυλογράφοι, πόσοι δεν θα πεινούσαν, αν δεν είχαν πιά να γράφουν! Για φανταστήτε να μην βρίσκειται πιά χαρτί ούτε για έφημερίδα, ούτε για βιβλίο, ούτε για γραφείο, ούτε για... μπακάλικο! Μα και τί μπορεί να γίνη χωρίς χαρτί τυπογραφικό ή του γραφίματος; Πόσες έργασίες δεν θα σταματούσαν! Και τα Σχολεία άκόμα θα εκλείναν... Ναι, τόσο πολύτιμο πράγμα είνε το χαρτί, που το περιφρονούσαμε ως τώρα και το σπαταλούσαμε. Κ' έπρεπε να λιγοστήη, με κίνδυνο να λείψη όλοςδύλου, για να καταλάβουμε όλη του την αξία. Οικονομητέ το λοιπόν, αγαπητοί μου, όσο μπορείτε. Όχι πιά τετράδια μισαρχισμένα και πεταγμένα, όχι πιά μουντζούρες και ζωγραφίες και κοκοράκια, όχι πιά σπατάλη χαρτιού. Ζούμε σε τόπο, όπου δεν άρχουν, δυστυχώς, χαρτοποεία. Και απέξω αν μζ έρθη τώρα χαρτί, πάλι θα είνε λίγο, άκριό, πολύτιμο...

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΕΞΩ ΑΠ' ΤΗ ΦΩΛΙΑ

(Μυθιστόρημα υπό MARIE GIRARDET)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ' (Συνέχεια)

— Μπα, έκαμε τότε μιὰ νοσοκόμα. Θα τὰ πλύνουν, θα τὰ σιδερώσουν και θα φοριούνται πάλι μιὰ χαρά. Ίσως μάλιστα θα γίνουν και κομψότερα.

— Και τὰ πράγματα ποῦ ήταν στὴς τσέπες; ρώτησε ὁ Πετράκης σοβαρός.

— Α, ναι... αὐτά... Ὅριστε!

Τοῦ ἔδειξε ἕνα μαντηλάκι κουβαρισμένο κ' ἕνα ἀσημένιο ρολογάκι μετὴν ἀλυσίδα του, παλιὸ δῶρο τοῦ Παύλου Μπερὰ στὸ παιδί του.

— Μὰ εἶχα κι' ἄλλα πράγματα, δεσποινίς! ἐρώναξε ὁ Πετράκης τὸ πορτομοναί μου, τὸ σουγιά μου... Δὲν ψάχνετε ἀκόμη, σὰς παρακαλῶ;

— Περιττό, μικρὲ μου φίλε. Ἄν τὰ πράγματα ποῦ γυρεύεις, ὑπάρχουν στὴς τσέπες σου, τώρα θὰ βρίσκωνται στὸν πάτο τοῦ Σηκουάνα!... Το ρολόι σου ὅμως δουλεύει ἀκόμα... Μπράβο του! νὰ μείνῃ τὸ σὴν ὥρα στὸ νερό, καὶ νὰ μὴ σταματήσει; Πολλὸ ἐργατικό...

Ἄλλα ὁ Πετράκης δὲν ἀκούγε πιὰ μ' ἕνα κίνημα τρώμου, εἶχε πιάσει τὸ κεφάλι του καὶ τὸ ἐσφιγγε.

— Ὡστε λοιπόν, ψιθύρισε, δὲν μοῦ μένει πιὰ τίποτα, τίποτα! Εἶχα ἀπάνω μου ὅλη μου τὴν περιουσία... καμμιά πενήντα φράγκα. Ἀχ!... τί αὐτυχος ποῦ εἶμαι!... Μὰ ποτέ μου δὲν εἶχα τύχη, ποτέ!...

Ἐκαμαν μεγάλο κόπο γιὰ νὰ τὸν παραγορήσουν. Τὸ δυστυχισμένο τὸ παιδί ἐγνώριζε ἀπὸ τώρα τὴς δυσκολίας τῆς ζωῆς καὶ τὴν ἀξία τοῦ χρήματος. Τί θὰ ἔκανε, τώρα ποῦ χάθηκε τὸ μικρὸ βοήθημα τοῦ κ. Λακρουά;

Τὰ μάτια τοῦ Πετράκη ἔλαμπαν ἀπὸ τὸν πυρετό. Πέρασε ἀνήσυχη νύκτα καὶ τὸ πρωὶ ὁ γιατρὸς διέγνωνε βρογχίτη. Ἀλλὰ τὸν περιποιούντο τόσο πολὺ 'ς ἐκεῖνο τὸ Νοσοκομεῖο, ὥστε δὲν τὸν ἐνοίαζε γιὰ τὴν καταναγκαστικὴ ἀργία καὶ ἀνάπαυσι. Γι' αὐτὸν ἦταν ἡ γαλήνη μετὰ τὴν τρικυμία, μιὰ ἔσσις, ὅπου δὲν ἐφθάναν ἡ φροντίδες κ' ἡ ἀβλιότητες τῆς ζωῆς.

Τὴν ἀκόλουθη ἐβδομάδα σηκώθηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι. Σὲ λίγο, ὁ γιατρὸς ἐδήλωσε ὅτι εἶχε γίνῃ καλὰ.

Τοῦ ζήτησαν τὸ ὄνομα κανενὸς συγ-

γενοῦς, κανενὸς φίλου, γιὰ νὰ τὸν παραδώσουν. Ὁ Πετράκης ἔδωσε τὴ διεύθυνσι τοῦ ἐργολάβου τῶν ἐκφορτώσεων καὶ τὸν ἄφισαν νὰ βγῇ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΚΑΤΑΦΥΓΙΟ

Ἡ ἀπεργία

Ὁ Πετράκης πῆγε ἴσια στὴν προκουμαία. Ἀλλὰ ἐκεῖ μιὰ μεγάλη ἐκπληξίς τὸν περίμενε: ἡ ἐργασία ἦταν σταματισμένη, ἡ ζωὴ τοῦ ποταμοῦ νεκρωμένη. Στὴς ὄχθες, μερικοὶ ἐργάτες καθισμένοι, ἐκάπνιζαν ἡσυχά τὴν πίπα τους ἢ ἐδιάβαζαν ἐφημερίδα.

Ὁ Πετράκης ἐπλησίασε ἕναν ἀπ' αὐτούς, ποῦ τὸν ἐγνώριζε λιγάκι, καὶ τὸν ρώτησε:

— Τί συμβαίνει;... Γιατί δὲν ἐργάζονται σήμερα;

Ἐκπληκτος, ὁ ἐργάτης τοῦ ἀπεκρίθη:

«Λοιπόν; εἶσαι καλὰ;» (Σελ. 320, στ. γ')

— Ἀπεργία, παιδί μου!... Μ' ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι σύ;

— Ἀπὸ ποῦ ἔρχομαι; γώ; Ἀπὸ τὸ Νοσοκομεῖο!

— Α, γι' αὐτὸ δὲν ξέρεις τίποτα...

Εἶσαι σύ ποῦ ἔπεσες στὸ ποτάμι;

— Ναι, δυστυχῶς...

— Πρόσεξε νὰ μὴν το ξανακάμης.

— Μὰ δὲν θὰ τὸ πάρω συνήθεια, τί διάβολο!... Δὲν μοῦ λές ὅμως, γιατί κάνουν ἀπεργία;

— Ἔτσι,

— Πῶς ἔτσι;... Ἄν θέλω δηλαδὴ ἐγώ, μ' ὅλη τὴν ἀπεργία, νὰ ἐργασθῶ, ποῖς θὰ μ' ἐμποδίσῃ;

— Οἱ σύντροφοι. Θὰ σὲ ποὺν προδο-

τη καὶ θὰ σοῦ δώσουν νὰ καταλάβῃς.

— Τί νὰ καταλάβω;

— Δὲν κατάλαβες;... Νά, θὰ σὲ σπᾶσουν στὸ ξύλο. Κατάλαβες τώρα;...

Ὁ Πετράκης κῦτάξε γύρω του, σάν νὰ ζητοῦσε μιὰ βοήθεια, μιὰ προστασία.

Τίποτα!... Τοῦ φάνηκε ὅτι ὅλα ἐκρημνίζοντο, κατέρρεαν...

Σιγά-σιγά ἀπομακρύνθηκε.

Μὴ ἔχων τί νὰ κάμῃ, γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὸν καιρὸ, μπῆκε στὸν κήπο τοῦ Κεραμεικοῦ. Ὁ καιρὸς ἦταν ξηρὸς καὶ ψυχρὸς. Ἐνα πλῆθος παιδιὰ ἐπαίζαν στὴς δένδροστιχίες, ἐνῶ ἡ μαμμάδες καὶ ἡ νταντάδες τὰ ἐπρόσεχαν. Ὁ Πετράκης εἶδε ἕνα ἀγοράκι ποῦ ἔμοιαζε τοῦ Ρίκου, τοῦ ἀδελφοῦ του. Γελαστὸς, χαρούμενος, ὁ μικρὸς ἔδλεπε τὰ ἡμερὰ σπουργίτια, ποῦ κατέβαιναν νὰ τσιμπίσουν λιχουδιὰς ὡς τὰ πόδια σχεδὸν τῶν περιπατητῶν. Μὲ τὸ μικρὸν τρυχεράκι ἐτριψέ ἕνα τσουρέκι γιὰ τοὺς περρωτοὺς λαίμαργους φίλους του. Ποῦ νὰ ξέρε ὅμως ὅτι τὸ μεγάλο παιδί ποῦ ἐστέκετο ὀρθοῖ κοντὰ του, ἦταν πεινασμένο πρὸ πολὺ, κι' ἀπὸ τὰ σπουργίτια!... Ὅλα ἐκεῖνα τὰ παιδάκια θὰ γύριζαν σὲ λίγο 'ς ἕνα ὠραῖο σπῆτι, ζεστό, ἄνετο, ἐνῶ ὁ Πετράκης, ποῦ μόλις εἶχε σηκωθῇ ἀπὸ βρογχίτη, δὲν εἶχε οὔτε κατοικίδια, οὔτε φίλους, οὔτε χρήματα, οὔτε ἐργασία...

Μὲ τὴν καρδιά σφιγμένη, βγῆκε ἀπὸ τὴν μεγάλη σιδερένια καὶ χρυσαυμένη καγγελοπορτα, πέρασε τὴν πλατεῖα τῆς Ὀμονοίας κι' ἄρχισε ν'ανεβαίνει σιγά-σιγά τὴ λεωφόρο τῶν Ἡλυσίων. Ταυτοκίνητα ἔτρεχαν μὲ δυνατὸ ἀγκομαχητό, ποῦ τὸ ἔκοβαν μουγκριτὰ καὶ σαλπίσματα. Οἱ σωφὲρ ἦταν τυλιγμένοι μὲ γούνες κ' ἡ ὠραῖες κυρίες ποῦ κάθονταν μέσα, εἶχαν τὰ χέρια χωμένα σὲ μεγάλα μανσέτα. Ἡ ἀντίθεσις αὐτὴ ἔκανε τὸν Πετράκη νὰ αἰσθάνεται περισσότερο τὸ κρύο καὶ τὴν ἐρημιά του.

Ἐξαφνὰ τοῦ φώναξε μιὰ Ἀγγλίδα κυρία, ποῦ τὸν ἐκύτταζε πρὸ ὀλίγων στιγμῶν:

(Ἐπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΑΛΟΓΑΚΙ ΚΑΙ ΑΤΙ

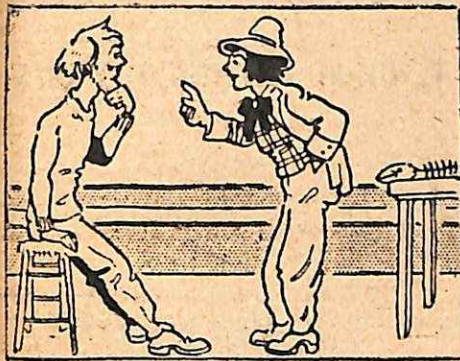
Ἀλογάκι ξύλινο
Δέει σ' ἐν' ἄτι πῆλινο:
— Νάξερές γιατί ἀγαπῶ
Τόσο ἐσένα! Πρὶν κοπῶ
Καὶ πρὶν πάρω ὁλόγου σῶμα,
Δέντρο μ' ἔτρεφε τὸ χῶμα!
Ὅσο ἡ Τέχνη ἀν μᾶς ἀλλάξῃ
Κι' ὅσο ἀν πάρωμ' ἄλλο σχῆμα,
Δὲν μπορεῖ—καὶ θάταν κρίμα,
Τὴν καρδιά μας νὰ πειράξῃ!

ΤΑ ΜΕΛΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

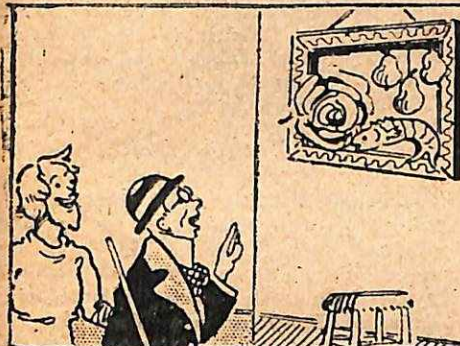
Εἶπε καθ' ἐν ἀπὸ τὰ μέλη
Στὴ Γῆ τί ἀξίζει καὶ τί θέλει...
Δὲν καὶ τὰ χεῖλιά μ' ἕνα γέλι
Γλυκὺ, γλυκύτερο ἀπὸ μέλι:
— Μὲ χάρις ὁ Πλάστης σὰς στολίζει
Σάν ὁ πατέρας τὰ παιδιὰ,
Μὰ τὸ φίλ μ' ὅσο ἀξίζει,
Γιατὶ ἔχει μάννα τὴν Καρδιά!...

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

Ο ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΤΑ ΚΑΛΟΚΑΤΑΦΕΡΝΕΙ

— Φίλε μου, λέγει ὁ γλύπτης κ. Σμιλάρης στὸν ζωγράφο κ. Πινέλλο. Ἦλθε σὺς Ἀθήνας ἕνας πολὺ πλούσιος ἐρασιτέχνης, ποῦ θέλει νὰ παραγγεῖλῃ γιὰ τὸ σπῆτι του μερικὲς εἰκόνες. Προτιμᾷ «φύσι νεκρή», (nature morte), καὶ πληρώνει καλὰ. Αὐριο θὰ σοῦ τὸν φέρω, Ζωγράφε, λοιπὸν τίποτα «ἐπιτραπέζια».

χλάδια, ἕνα λάχανο τὸὺς παρῶν κατόπι καὶ μιὰ ἀδεια κορνίζα καὶ κάνει ἔτσι μιὰ εἰκόνα πρώτης τάξεως.

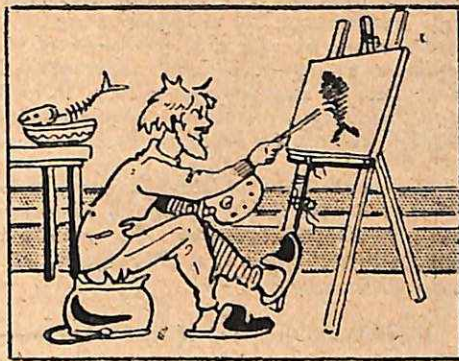
— Τί ὥραια ποῦ ζωγραφίζετε! φωνάζει τὴν ἄλλη μέρα ὁ πλούσιος ἐρασιτέχνης καταγοητευμένος. Ποτέ μου δὲν εἶδα τέτοια «νεκρὴ φύσι». Σὰ ζωντανὰ εἶνε.

ΧΡΥΣΑΛΛΙΑΔΕΣ

ΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΕΙΑ

Μέσα 'ς τὰ πολλὰ σπίτια, 'ς τὰ σπίτια ποῦ τὸ ἕνα σπρώχνει καὶ ζηλεύει τ' ἄλλο, ἐκεῖ ποῦ δρόμοι μεγάλοι σέρνουν τίς ἴσιες τοὺς χαρακίτες, ἡ ἄλλοι μικροὶ σάν ριζὶα στριφογυρνοὺν μέσα 'ς τὰ πολλὰ σπίτια, ποῦ τίποτε δὲν ξεχωρίζει κανεὶς ἀπὸ ψηλὰ, ἐξοῦσε κι' ἐμεγάλωνε ἕνα μικρὸ κοριτσάκι, ἕνα φτωχὸ κοριτσάκι. Ἡ δική του καμαρούλα δὲν ξεπετοῦσε 'ς τὸν οὐρανὸ ἦταν χαμηλὰ, 'ς τὴ γῆ, καὶ μάλιστα πρὸ βαθιά ἀπ' τὴ γῆ—τὸν οὐρανὸ δὲν τὸν ἔδλεπε, δὲν μετροῦσε τὰ ἡσυχά ἀστρα μῆτε καμάρωνε τὴν ἀσπίδα τοῦ οὐρανοῦ, μῆτε ἀνέπνεε τὴν ἀνοιξί: μὰ ὅμως ἦταν πάντα εὐχαριστημένη, γιατί ποτέ της δὲν εἶχε φαντασθῇ πῶς ὑπάρχουν ὅλ' αὐτά: γιατί εἶχε τὸν οὐρανὸ 'ς τὰ μάτια της, τὸν ἥλιο στὰ μαλλάνια της καὶ τὴν ἀνοιξί 'ς τὴν ψυχὴ της.

— Πῶς νὰ τὴν ἔλεγαν ἀρά γε; Δὲν

ψάρι, φρούτα, κυνήγι, ὅ,τι θές, γιὰ νὰ ἰδῇ πῶς ἐργάζεσαι καὶ νὰ σοῦ παραγγεῖλῃ.

— Μὰ, καί μένε, ἀπαντᾷ ὁ κ. Πινέλλος, ἐγὼ εἶμαι προσωπογράφος. Ζωγραφίζω ἀνθρώπους ζωντανούς. Δὲν τὰ καλοκαταφέρνω μὲ τὴ «νεκρὴ φύσι».

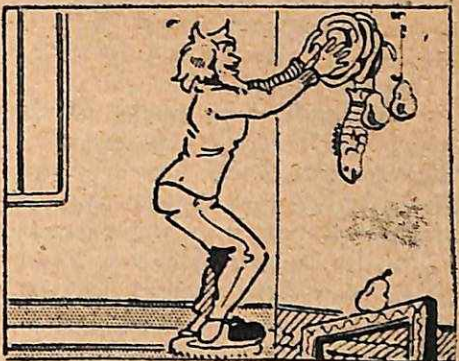
— Ἀδιάφορο! Δοκίμασε καὶ μπορεῖ νὰ ἐπιτύχῃς νὰ... τὴ ζωντανένης.

Νὰ μοῦ κάμετε πέντε εἰκόνες γιὰ τὴν τραπέζια μου. Θὰ σὰς δώσω καὶ προκαταβολή...

Ἀλλὰ πρὶν δοῖσῃ τὸ ποσὸν τῆς προκαταβολῆς, συνέβη τὸ ἀπευτελόν:

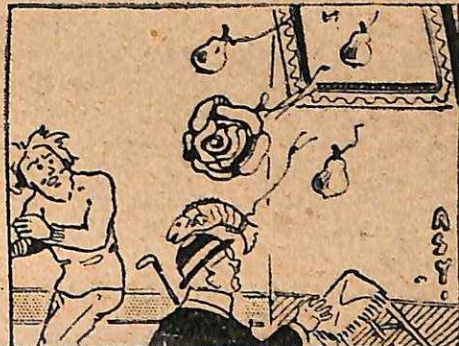
Κάποιος χοντρός ἀνέβηκε τὴ σκάλα τοῦ παλῆροσπιτοῦ ὁ εὐλότοιχος τραντά-

Πραγματικῶς ὁ κ. Πινέλλος δοκιμάζει νὰ ζωγραφίσῃ ἐκ τοῦ φυσικοῦ ἕνα ψάρι. Ἀλλὰ τὸ κάνει τόσο ἀσχημὸ, ποῦ γοηγορα ἀπελπίζεται.

«Δὲν εἶμαι ἐγὼ γιὰ τέτοια» ψιθυρίζει.

Πάλι ὅμως, δὲν θέλει νὰ χάσῃ τὴν ἐδ-καίρια. Καὶ τοῦρχειται μιὰ ἰδέα: Κρεμᾷ στὸν τοῖχο, ψηλὰ, τὸ ψάρι, μερικά ἀ-

κῆθηκε κι' ὅλη ἐκεῖνη ἡ «νεκρὴ φύσις» ψάρι, λάχανο, ἀχλάδια, ἔπεσαν στὰ μοῦτρα τοῦ κ. Ἐρασιτέχνη. Στὸν τοῖχο δὲν ἔμεινε παρὰ ἡ ἀδεια κορνίζα... ἐντελὸς ἀδεια.

Τὰ λοιπὰ τὰ φαντάζεσθε...

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

πάλι: καὶ πάλι τὸν ἐσφενδόνιζε καὶ πάλι ὠρμούσε 'ς τὰ ψηλά, —κι' ἦταν μιὰ χαρὰ νὰ βλέπῃ κανεὶς νὰ πηδᾷ ὁ βῶλος μαζὶ καὶ τὸ κοριτσάκι... Νά, κ' ἦταν ἕνας βῶλος τόσος-δὰ δὲν ἦταν καμμιά πολὺχρωμη «καζάν», μὰ χωροῦσε ὅλος 'ς τὴ φοῦστα της, καὶ ὅταν τὸν ἐσκέπαζε, δὲν ἐφαίνονταν διόλου, μὰ διόλου! Ἦταν ἕνας φύλλος κι' ἐκὰγε τοῦ φύλλου τὰ πηδῆματα. Μὰ ὅμως ἦταν μιὰ θεῖα συντροφιά.

Κοντὰ 'στὸ σπιτάκι ἐκεῖνο ἦταν ἕνα μεγάλο καὶ κοντὰ 'ς τὸ φτωχὸ κοριτσάκι, ἕνα πλούσιον ἀγορί: ἐκεῖνο, εἶχε παιγνίδια, εἶχε φορεσιές, εἶχε καλύτερες μαῦρες πίσα καὶ ρωλογάκι ἀληθινὸ! Ὅμως αὐτὰ ἦταν γιὰ 'κεῖνο κι' ὅ,τι εἶνε γιὰ 'κεῖνο, εἶνε γιὰ 'κεῖνο καὶ ὅ, πῶς πρέπει νὰ εἶνε γιὰ 'κεῖνο. Ἐπῆλθαινε καὶ στὸ σχολεῖο μὰ σὲ ποιά τάξι δὲν ξέρω, γιατί 'ς τίς ἡμέρας μας τὰ παιδιὰ, ὅσο μικρὰ κι' ἂν φαίνονται, εἶνε ὅμως σὲ μεγάλες τάξεις. Μιλοῦσαν μαζὶ καμμιά φορὰ τὰ δυο

παιδιά, —γιατί ο πλάτανος 'εστὴν ἀρχὴ εἶναι τόσο μικρὸς, ὅση εἶναι ἡ ἀγραμμο-
λη. Ἀλλὰ ὅταν μιλοῦσιν, ἡ πλούσια
κυρία, ἡ μαυροφόρα, εἰλεπε ἀπὸ τὸ
σπίτι· καὶ τὸ κοριτσάκι μιλοῦσε πάντα
μ' ἕναν δειλὸν σεβασμὸν.

«—Δὲν κάνει νὰ τὸν χτυπᾷς μὴ τὸν
χτυπᾷς πολὺ! τῆς εἶπε μιὰ μέρα, πλη-
σιάζοντας σκεπτικῶς τὸ κοριτσάκι χτυ-
ποῦσε πολὺ τὸν βῶλό του καὶ τὸν κυ-
νηγοῦσε ἀρρόντιστα καὶ χερσὶν.

«—Πατὴρ!», ἐρώτησε ἄξαφνα κ' ἐκρά-
τησε μὲ τὴν παλάμη τὴν ὀμὴν τοῦ
βῶλου ἐπάνω «τὸ στήθος τῆς» τὸν ἐ-
κτύπησε μὲ φοβέρα καὶ μὲ παράπονο. —
«Μὴ φοβᾶσαι, δὲν θὰ σοῦ τὸν πάρω!
«Νά, φέρε 'δῶ!» καὶ τὴν ἐπλησίασε
πρὸς κοντὰ, ἀλλὰ αὐτὴ κρατοῦσε σφιγτά
τὸν θησαυρὸ τῆς. —«Αὐτὸς 'ς τὸ
σχολεῖο μὰς εἶπαν, ὅτι ἄμα περάσει
«τὸ ὄριον τῆς ἐλευθερίας» (μὴ!
τί καταλάβαινε αὐτὴ ἀπὸ τέτοια!) μὴ-
νομίως θὰ σπάσει! Νά, ὅπως λυγρὰ ἕνα
ραβδί καὶ σπάει, ἐστὶν...» —«Δηλαδή
θὰ σπάσει; θὰ πέσει χάμω καὶ θὰ
σπάσει;» Τὰ ἄλλα ἐκείνη λόγια δὲν
τὴν ἐνοιάζαν· ἦταν σὰν μιὰ θλιβερὴ,
ἀγνωστὴ προφητεία, ποῦ τὴν ἄκουγε
θλιβερά, μὰ χωρὶς νὰ τὴν ἐννοῇ, ἦταν
ἕνα βαρὺ πεπραγμένο. —«Δηλαδή λοι-
πὸν θὰ σπάσει;» —«Ναί, θὰ πέσει καὶ
θὰ σπάσει.»

(Ἐπεται τὸ τέλος) ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Τὸς Ὁδηγὸς Κερ. IB']

α.) Παίγνιον				
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ὁδῆγον Ἀστέρως				
MA	PA			
AAI	MO	A	ΠΥ	XAI
MIΣ	ΘΕΡ	PQ	ΘΩΝ	NEI
ΣΑ	ΛΑ			

Νά συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὐ-
ται, ὥστε νὰ σχηματισθοῦν τὰ ὀνόματα
τεσσάρων ἱστορικῶν θέσεων τῆς ἀρχαίας
Ἑλλάδος.

β.) Γρίφος

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀριστ. Σωτηρακοπούλου
Βλέπε οὐ γῆ ἀπερ γὰν πάνυ.

γ.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀρσῶς

Fenêtre

***** = Ψυχρός.

***** = Θυελλα.

***** = Δίαιτα.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Λύσεις τοῦ 39ου φύλλον

α.) Γερμανία Ὀλ. γ.) MA—DE—RE
λαγνία, Ἰσπανία, DE—CI—ME
Ἰταλία, β.) Ἐβραϊ-
σμός, Σοφοκλῆς, Αἰ-
σχύλος, Πίνδαρος, RE—ME—DE
Ὀμηρος, Τυρταῖος.

ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ Πράκτορες νὰ δη-
λώσουν ἀκριβῶς τὸν ἀριθμὸν τῶν φύλ-
λων ποῦ θέλουν διὰ τοὺς ἀγοραστάς των.
Διότι τώρα μὲ τὴν ἔλλειψιν καὶ τὴν ἀ-
κρίβειαν τοῦ χαρτιοῦ, δὲν εἰμπορῶ νὰ
τοὺς στέλλω περισσότερα φύλλα καὶ νὰ
μοῦ ἐπιστρέφουν κατόπιν τὰ μὴ πωλη-
θέντα, ἀλλὰ μόνον ὅσα πωλοῦν.

Παρακαλοῦνται οἱ Συνδρομηταί, τῶν
ὁποίων ἔλθεν ἡδὴ ἡ συνδρομή, νὰ σπεύ-
σουν νὰ τὴν ἀνανεώσουν. Εἰς τοιαύτας
περιπτώσεις, καμμιὰ καθυστέρησις δὲν
ἐπιτρέπεται.

Παρακαλοῦνται καὶ οἱ καθυστεροῦν-
τες πράκτορες νὰ ἐξοφλήσουν τὸ ταχύ-
τερον τοὺς λογαριασμούς των, διότι εἰς τὸ
τέλος αὐτοῦ τὸ μηνὸς, ὅπου λήγει ὁ 17ος
Διαγωνισμὸς Ἐσπαιθώματος, θάρχισω
ἀμέσως τὴν ἐργασίαν πρὸς ἐξαγωγήν
τῶν ἀποτελεσμάτων. Πρέπει δὲ νὰ ξυ-
ρουν, ὅτι θάπονηθῇ ἡ οἰοδότησις Πρά-
κτωρ ὁφείλων καὶ τὸ ἐλάχιστον ποσὸν
καὶ θάναφερθῶν τὰ ὀνόματα τῶν διὰ
καθυστέρησιν ἀποκλεισμένων, σύμφωνα
μὲ τὸν κανονισμὸν.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΤΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ ΤΟΥ 1917

1. Τὸ Δημοψήφισμα πρὸς ἀνακήρυσιν
τῶν δέκα ὁραιοτέρων Ψευδωνύμων τοῦ
1917 προκηρύσσεται ἀπὸ σήμερον, διὰ νὰ
ἔχετε καιρὸν νὰ πάρετε ἢ νὰλλάξετε ψευ-
δωνύμιον, ὅσοι θέλετε, καὶ νὰ δημοσιεύ-
σετε σχετικῶς Ἀγγελίαν. Ψηφοδέλτιον ὁ-
μοῦ δὲν εἶναι δεκτὸν παρὰ μόνον ἀπὸ 1 Δε-
κεμβρίου ἔ.ξ. μέχρι 31 Ἰανουαρίου 1918,
δηλαδή ἀπὸ ἐκδοθῇ καὶ τὸ τελευταῖον
φύλλδιον αὐτοῦ τοῦ τόμου, τοῦ 52ον.
Μὴ μοῦ στείλετε λοιπὸν ψηφοδέλτια ἀπὸ
τώρα, διότι δὲν θὰ τὰ λάβω ὑπ' ὄψει.
2.— Ἐκλέγειτε Ψευδώνυμον εἶναι μόνον
ὅσα ἐφάνησαν ἢ θὰ φανοῦν εἰς τὴν ἄλλη-
λογραφίαν τοῦ τόμου τούτου, ἥτοι εἰς
τὴν στήλην «Ἐγκρίσεις Ψευδωνύμων»,
εἴτε ὡς νέα ψευδώνυμα, εἴτε ὡς ἀνανεώ-
σεις παλαιῶν, εἰς τὰ φύλλα διὰ τὸ
1ης Δεκεμβρίου 1916 μέχρι 30 Νοεμβρίου
1917.

3.— Ὡς Ἐκλογεῖς δικαιούνται νὰ λά-
βουν μέρος εἰς τὸ Δημοψήφισμα: δωρεάν
μὲν ὅλοι ὅσοι ἔχουν ψευδώνυμον ἐγκε-
κριμένον διὰ τὸ 1917, ἐπὶ πληρωμῇ, δὲ
λεπτῶν 10 (εἰς γραμματόσημον «καθαρόν»,
ἢ νόμισμα) οἱ ἀνεψευδωνύμου συνδρο-
μηταὶ καὶ τὰ τέκνα των, ὡς καὶ οἱ κατὰ
φύλλον ἀγορασταί.

4.— Αὐτὴν τὴν φορὰν θὰ ἐφαρμοσθῇ
τὸ ἐνιαῖον τῆς ψήφου· κάθε ἐκλογεὺς
δηλαδή θὰ ψηφίσῃ ἐν μόνον ψευδώνυ-
μον, ὅποιον τοῦ ἀρέσῃ καλλίτερον ἀπὸ
τὰ ὡς ἄνω (§ 2) ἐκλέξεμα, ἐκτός τοῦ ἰδι-
οῦ του, τοῦ ὁποῖου δὲν ἐπιτρέπεται
νὰ τὸ ψηφίσῃ ὁ ἴδιος. Θὰ θεωρηθῇ ἐν
τούτοις ὡς ψηφισθὲν ὑπ' αὐτοῦ καὶ εἰς τὸ
αἶθροισμα τῶν ψήφων ποῦ θὰ λάβῃ ἀπὸ
τοὺς ἄλλους, θὰ προστεθῇ κατὰ τὴν δια-
λογὴν καὶ μιὰ ἐπὶ πλέον, ἡ ἰδική του, τὴν
ὁποῖαν εὐλόγως ὑποτίθεται ὅτι θὰ ἔδιδε
διὰ τὸ ψευδώνυμὸν του. Κάθε ἐκλογεὺς
λοιπὸν, ψηφίζων ἐν ἀπὸ τῶν ψευδωνύ-
μων, ψηφίζει συγχρόνως καὶ τὸ ἰδικόν του,
χωρὶς νὰ μὴς τὸ γράφῃ.

5.— Τὸ Ψηφοδέλτιον, εἰς χωριστὸν φύλ-
λον χάριτον, ἔχοντος σχῆμα τὸ ἡμῶν μὴς

σελίδος τῆς «Διαπλάσεως», (προσέξτε εἰς
αὐτό, διότι δυσκολεῖται ὅταν ἄλλα Ψη-
φοδέλτια εἶναι μικρὰ καὶ ἄλλα μεγάλα.)
πρέπει νὰ εἶναι συγτεταγμένον ὡς ἑξῆς:

ΨΗΦΟΔΕΛΤΙΟΝ ΤΟΥ 1917

(Ὄνομα ἐκλογέως):

(Ψευδώνυμον, ἂν ἔχη):

(Τόπος διαμονῆς καὶ χρονολογία):

(Ἡ συμπλήρωσις τῶν ἄνω τριῶν στίχων
εἶναι ἀπαραίτητος.)

Ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα, τὰ ἐγκριθέν-
τα εἰς τὸν τόμον τῆς Διαπλάσεως
τοῦ 1917, ἥτοι ἀπὸ 1ης Δεκεμ-
βρίου 1916 μέχρι 30 Νοεμβρίου
1917, μοῦ ἤρρεσε περισσότερον τὸ
ψευδώνυμον:

[Ὑπογραφή]:

6.— Δέκα Ψευδώνυμα, ὅσα θὰ συγκε-
τρώσουν τὰς περισσότερας ψήφους, θὰ
βραβεύωνται: ἐν μὲ Πρῶτον Βραβεῖον,
τρία μὲ Δεύτερον καὶ ἕξ μὲ Τρίτον. Ὁ ἀ-
πονεμητὴς δὲν «Ἐπαινος» εἰς τὰ κατόπιν
πλειοψηφούντα εἴκοσι Ψευδώνυμα.

7.— Ἐπίσης θὰ βραβεύωνται καὶ Δέκα
Ἐκλογεῖς διὰ κλήρου. Ὡς ἑξῆς: Ἀπὸ ὅ-
λους τοὺς ψηφισάντας τὸ ψευδώνυμον
ποῦ ἔλαβε τὸ Πρῶτον Βραβεῖον τῶν Ψευ-
δωνύμων, θὰ κληρωθῇ ἕνας καὶ θὰ πάρῃ
τὸ Πρῶτον Βραβεῖον τῶν Ἐκλογέων. Ἀ-
πὸ ὅλους τοὺς ψηφισάντας τὸ ψευδώνυ-
μον ποῦ ἔρχεται δεύτερον εἰς τὸ Β' Βρα-
βεῖον τῶν Ψευδωνύμων, θὰ κληρωθῇ
ἕνας καὶ θὰ ἔλθῃ ἐπίσης πρῶτος εἰς τὸ
Δεύτερον Βραβεῖον τῶν Ἐκλογέων. Τὸ
ἴδιον θὰ γίνῃ δι' ἐν ἑκάστου τῶν δέκα
βραβευθέντων ψευδωνύμων: Ἀπὸ ὅλους
ποῦ τὸ ἐψηφίσαν, θὰ κληρωθῇ ἕνας καὶ
θὰ λάβῃ τὸ ἀντίστοιχον Βραβεῖον τῶν
Ἐκλογέων. Μὲ τὸν ἴδιον τρόπον θάπονη-
μηθῇ διὰ κλήρου καὶ Ἐπαινος εἰς εἴ-
κοσι Ἐκλογεῖς ἀπὸ αὐτοὺς ποῦ ἐψηφί-
σαν τὰ ἐπαινεθέντα εἴκοσι ψευδώνυμα.

8.— Δόρα θὰ λάβουν τὰ ἴδια καὶ οἱ
ἔχοντες Βραβεῖον Ψευδωνύμων καὶ οἱ
ἔχοντες Βραβεῖον Ἐκλογέων, ἥτοι: οἱ μὲν
τοῦ Α' Βραβεῖου ἀνὰ ἕνα τόμον Διαπλά-
σεως τῶν 8 δραχμῶν, οἱ τοῦ Β' ἀνὰ ἕνα
τῶν 7 δραχμῶν, καὶ οἱ τοῦ Γ' ἀνὰ ἕνα
τῶν 3 δραχμῶν. Ὅλοι δὲ οἱ βραβευθη-
σόμενοι, εἴτε ὡς ἐκλογεῖς εἴτε ὡς ἐκ-
λεχθέντες, δικαιούνται νὰ στείλουν τὰς φο-
τογραφίας των, διὰ νὰ δημοσιευθῶν.

9.— Εὖσημα (διότι ἔχει καὶ εὖσημα
αὐτὴν τὴν φορὰν) θάπονημηθῶν σαράντα
[40 E] εἰς τοὺς ἔχοντας Α' Βραβεῖον,
εἴτε Ψευδωνύμων εἴτε Ἐκλογέων, ἀνα-
λόγως δὲ—κατὰ τὰς ψήφους ἑκάστου—ὁ-
λιγότερα, εἰς τοὺς ἔχοντας Β' ἢ Γ' Βρα-
βεῖον καὶ Ἐπαινον.

10.— Ὅσοι δὲν ἐπῆραν ἀκόμη ψευδώνυ-
μον διὰ τὸ 1917, καὶ ἐπιθυμοῦν νὰ λά-
βουν μέρος εἰς τὸ Δημοψήφισμα, ὅχι μὴ-
νον ἀπλῶς ὡς Ἐκλογεῖς ἀλλὰ καὶ ὡς Ὑπο-
ψήφιοι, εἰμποροῦν κατὰ τὰνωτέρω (§ 1 καὶ
2) νὰ ποτηθῶν τὸ δικαίωμα τούτου, ἀν-
φροντίσουν νὰ τοὺς ἐγκριθῇ ψευδώνυμον
διὰ τὸ 1917 εἰς ἕνα ἀπὸ τὰ ὑπολειπόμενα
ἐνδεκα φύλλα, 42ον — 52ον, ποῦ θὰ ἐκ-
δοθῶν μέχρι τέλους Νοεμβρίου.

Δήλωσις.— Αἱ Μ. Ἀγγελίαι τοῦ Δη-
μοψηφίσματος πρέπει νὰ εἶναι ἀπολύτως
σεμναὶ καὶ εὐπρεπεῖς. Ἄλλως δὲν δημο-

σιεῖσθαι. Ἐπιτρέπονται μόνον ὅταν εἶναι
συστάσεις καὶ ἐπαινοὶ ψευδωνύμων πρὸς
ψήφισιν, ἢ ἀπλῶς ἀναγραφὰ αὐτῶν πρὸς
ὕμνησιν. Κατηγορίαι, ἀντεγκλήσεις,
προτροπαὶ πρὸς καταψήφισιν κτλ. δὲν
δημοσιεύονται. Ἐπίσης ἀπαγορεύεται νὰ
καταψήφῃ ἡ Πολιτικὴ. Ἡ «Διαπλάσις» δὲν
ἔχει σχέσιν μὲ τὴν Πολιτικὴν καὶ ἡ ἐκλο-
γὴ τῶν ὁραίων Ψευδωνύμων δὲν πρέπει
νὰ ὁμοιάζῃ μὲ τὴν ἐκλογὴν βουλευτῶν ἢ
δημάρχων.

Αἱ Μ. Ἀγγελίαι πρέπει νὰ συνοδεύων-
ται ἀπαραίτητως ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου των,
ἀκεραῖον. Ἀγγελίαι μὲ μεγαλίστα στοι-
χεῖα τῶν 8 στίχων, μὲ κενὰ, μὲ πλαίσια
κτλ. δὲν δημοσιεύονται, ἐλλείψει χώρου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΜΙΚΡΟΥ ΠΟΙΗΤΙΚΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

(186 φύλλα διὰ 27ον, σελ. 218)

Ἀπὸ τὰ παιδιὰ ἐξήγησα ἕνα χαρούμενον τρα-
γουδί σὸ Καλοκαίρι καὶ στῆς Διακοπῆς. Ἀλλὰ
σὸν κύκλο μὰς ὑπάρχουν καὶ παιδιὰ, ποῦ δὲν
εἶναι πιά... παιδιὰ. Ἐ, αὐτὰ, ἂν ἤθελαν νὰ κά-
μουν ὅ,τι ἐξήγησα, ἔπρεπε γιὰ μιὰ στιγμή νὰ
ξαναγίνον. Ὅλοι οἱ ποιηταί, κ' οἱ πρὸς μεγά-
λοι, —ἐννοῶ ἡλικιωμένους, — ὅταν γράφουν κατὰ
παιδικῶς, ξαναγίνονται παιδιὰ. Οἱ δικοὶ μας, οἱ
ἐνῆλικοι ποιηταί τῆς Σελίδος, ἐπρόκειτο νὰ
μεῖνουν μεγάλοι καὶ νὰ γράφουν... μελαγχολικὰς
ἀναμνήσεις. Γι' αὐτὸ τὰ ποιήματα τοῦ Βασι-
λεῖον τοῦ Βουλγαροκτόνου (δύο ὥραϊα συνέττα)
τῆς Ἰδιότροπης, τοῦ Νικητῆ τῆς Αὔριου καὶ
μερικῶν ἄλλων, ἂν καὶ ὡς ποιήματα ἀξίζουν,
—καὶ προθυμότητα θὰ τὰ ἐδημοσίευσαν στὴν Σε-
λίδα Συνεργασίας, —δὲν μπόρουν νὰ μνησθῇ
τὸ Βραβεῖον ἐνός τέτοιου Διαγωνισμοῦ. Ἐ-
πίσης τὸ πολὺ ὁμορφο ποίημα τῆς Ἰδεώδους
Ἑλλάδος «Τὰ Πετρογεγιδόνα κ' ἡ Κόρη»,
ἐπειδὴ ξεφεύγει ἀπὸ τὸ καθυστερὸν ἔμπεδον
τῶν πρωτοτυπιῶν τῆς Μεσοσηματικῆς Ἀκτῆς,
ἐπειδὴ δύσκολα θὰ ἐννοῦσαν τὰ παιδιὰ τῆς με-
ταφορῆς καὶ τῆς εἰκόνος τοῦ ἐπίσης ἢ «Πάφης»
κάποιου ποῦ δὲν ἔχει ὄνομα, πολλὴ συγκεντρω-
μένη ποίημα κ' ἐπομένως δυσνόητο.

Ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ποῦ εἶναι ἢ ξαναγίνονταν
παιδιὰ, τὸ πρὸ εὐκρινὲς αἶσθημα δείχνει ὁ μι-
κρὸς Ἰωάννης Καλομοίρης. Τὸ τραγουδάκι του
εἶναι ἀλήθεια σὰν τὸ κελάδημα τοῦ πουλιοῦ, ὅ-
ταν ἀναίχουν τὸ κλουβί του. Ἀλλὰ οἱ στίχοι
τοῦ ἀτεχνῶν, ὅπως διόλου παιδιῶν. Πολλὴ
εὐκρινὴς ὁρῶν καὶ στὰ ποιήματα τοῦ Νι-
κήτα Πετρούτσου (νὰ ἔνα μεγάλο παιδί, ποῦ
ἔγινε γιὰ μιὰ στιγμή μικρό!) τοῦ Κλέφτικου
Βολιού τῆς Σανθῆς Προμηθεοπούλας, τοῦ Τρα-
γουδιοῦ τῆς Λευτεριάς, (τὶ ὁμορφα σιγῆς!)
τῆς Πατρίδος τῶν Ἠρώων καὶ ἄλλων. Μοῦ
φαίνεται ὅμως ὅτι ἡ Μελαγχολία τοῦ ξεπερνᾷ.
Δὲν εἶναι μόνον εὐκρινὴς, ἀλλὰ καὶ χαριτωμένη.
Ὁ στίχος τῆς ὄχι βέβαια πολὺ τεχνικῶς. Ἡ ἀ-
φέλειά του ὅμως ἀνταποκρίνεται τέλεια μὲ τὴν
ἀφέλειά τοῦ παιδικοῦ αἰσθηματος. Τὸ ποι-
ηματὰκι αὐτὸ εἶναι πολὺ ὁμονοικῶς. Σεχω-
ρίζετο μὲς 'ς ὅλα. Εἶναι σχεδὸν ὅ,τι ἐννοῶ-
σα, ὅ,τι ζητοῦσα, ὅταν ἐπρόκειτο τὸν Δια-
γωνισμὸν. Μποροῦσε βέβαια νὰ ἦταν πολὺ τε-
λειότερο· ἀλλὰ ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχει ἄλλο, 'ς
αὐτὸ τὸ εἶδος, καλλίτερο, τοῦ δίδω τὸ Α' Βρα-
βεῖον.

Σήμερα δημοσιεύω μόνον αὐτό. Ἀργότερα θὰ
δημοσιεύω καὶ μερικὰ ἀπὸ τὰ ἄλλα.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μελαγχολία
[20E].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Τραγουδί
τῆς Λευτεριάς [15E].— Πατρίς τῶν Ἠ-
ρώων [14E].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Σανθὴ Προμη-
θεοπούλα [12E].— Κλέφτικον Βόλι [12E].—
Νικητὴς I. Πετρούτσος [12E].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ [ἔχωριστος, ἀπὸ [25E] εἰς
ἑκάστον: Βασίλειος ὁ Βουλγαροκτόνος,
Ἰδιότροπη, Νικητὴς τῆς Αὔριου, Μεσοση-
ματικὴ Ἀκτὴ, Ἀνώνυμος.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [10E] εἰς ἑκάστον):
Θαλασσοπούλα τοῦ Στόλου, Αἴλα Κέμα,
Ἀνθὴ Δουκάκη, Κωνστ. Δ. Ἐλευθερου-
δάκης, Νίκη, Ὑποβρύχιος Ἀμυνα, Χαίδε-
μα τ' Ἀγέρας, Αὐτοκράτειρα τοῦ Βυζαν-
τίου, Τιάκος, Ἀρης.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [8E] εἰς ἑκάστον):
Ἰωάννης Καλομοίρης, Φαίδρος, Θρίαμβος
τοῦ Διακίου, Κομικὸς Ἀριστοφάνης, Γλυ-
κὸ Παρελθόν, Κοσμοκράτωρ, Λευτεριά
στοὺς Σκλάβους.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (ἀπὸ [3E] εἰς ἑ-
κάστον:) I. E. Δαγῆκος, Δημ. Σ. Μπερ-
δέσης, Ναυτοπαῖς, Κουλιτσα, Ε. I. Λα-
γῆκος, Μαργαρίτα τοῦ Ἀγροῦ, Ἐφηβος
Ἐρμῆς, Ἀγκάθι, Διαβολάκι, Φωτεινὴ
Σάντη, Γεώργιος I. Ραυτοπούλου, Χρή-
στος Μαμουρῆς, Λεων. Α. Τιμελῆς.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ-ΔΙΑΚΟΠΕΣ

[Τὸ Βραβευθὲν τοῦ Μ. Ποιη-
τικοῦ Διαγωνισμοῦ.]

Εἶν' ὁμορφὴ αὐτὴ ἡ ἐποχὴ.

Διακοπῆς στὴν ἐξοχὴ.
γεμάτη ἀπὸ λουλούδια.
ἀηδονία καὶ τραγουδία.

Ὁ κήπος μας τί δροσερός!
Ὁ πόθος μας τί δροσερός!

Μόλις ξυπνήσω τὸ πρωτὶ,
χαρὰ γεμάτη καὶ ζωή,

πρὶν ὅπ' τὸ κρεβάτι
καὶ πεταχθῇ καὶ γελαστή,

στὰ δένδρα σκαρφαλώνω
καὶ ὁπωρὶα μαζώνω.

Γεμίζω πρῶτα τὴν κοιλιά,
κ' ὕστερα, —εὐκόλῃ δουλειᾷ,—

γεμίζω τὸν πανέριον
καὶ μὲ τὰ δύο μου χέρια,

τὰ φέρον μ' εὐθύμῃ καρδίᾳ
στ' ἀδελφὴν μου καὶ στὴ μαμά.

Χορὸς, τραγουδί, μουσικὴ,
κολύμβημα, γυμναστικὴ,

ὑπνος, φαγὴ καὶ τρεῖλα.
Μά... πλέκω καὶ δαντέλλα

σὰν θέλω νὰ ξεκουρασθῶ
ἢ πρὸς καλὰ νὰ ἐργασθῶ.

Τεμπέλι μὲ νομίζουμε,
ὅσοι δὲν με γνωρίζουνε...

Μὰ τεμπέλι δὲν ἔχω,
ἀπ' οὐ κεντὰ καὶ πλέκω

καὶ ράβω καὶ διαβάζω
καὶ τρώω καὶ... σεμβάζω.

Μελαγχολία

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθήναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 9ην Σεπτεμβρίου 1917.

ΑΝΑΓΚΑ καὶ ὅσοι πεῖθονται!.. Ἀπὸ σή-
μερα λοιπὸν τὸ φύλλον, διὰ τοὺς ἀγοραστάς, τι-
μάται λεπτὰ 15 καὶ, εἰς τὸ Ἐξωτερικόν, λεπτὰ
20. Εἶναι ἡ ἀξίαις κατὰ μίαν πεντάρα, τὴν
ὁποῖαν ἐπέβαλαν εἰς ὅλα καὶ ὁ Νόμος περὶ
τίμησις τοῦ χαρτιοῦ, ἀλλὰ καὶ ὁ Νόμος περὶ
Τόπου. Ὁ Νόμος αὐτὸς ὁρίζει τὸ μέγεθος καὶ
τὴν τιμὴν τῶν ἐντύπων. Ἐγείναι δὲ πρῶτον, διὰ
τὸν οἰκονομικὴν καὶ νὰ βαστάξῃ ὅσα τὸ δυνατόν
περισσότερον τὸ χαρτὶ ποῦ ὑ

